

DOLLY



ALDERTON

DOBRY



„NEODOLATECNÉ. BUDETE SMUTNEJŠÍ, A ZÁROVEŇ VESELŠÍ.“

RICHARD E. GRANT, AMERICKÝ HEREC A MODERÁTOR

MATERIÁL

“VÝSTŘEŽNÉ A PRAVIDLÉ. NESKUTOČNÉ CITLIVÉ
ROZPRÁVANIE O LÁSKE DNEŠNÍCH ČASOV,
KTORÉ PREČÍTATE NA JEDEN DYCH.”

HEAT

OD AUTORKY BESTSELLERA
VŠETKO, ČO VIEM O LÁSKE

**DOBRÝ
MATERIÁL**

DOLLY ALDERTON

DOBRÝ MATERIÁL

Z angličtiny preložila
TAMARA CHOVANOVÁ

slovarť

Copyright © 2023 by Dolly Alderton
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2025

Translation © Tamara Chovanová 2025
Translation of poetry © Jana Kantorová-Báliková 2025
Cover design by Emma Ewbank
Illustrations by Yiting Nan

ISBN 978-80-556-6687-7

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa
nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi
prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani
vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného
a ani budúceho informačného systému a podobne,
bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Lauren Benstedovej, kráľovnej môjho srdca

*Zrejme ste videli ten záber, ako slony
objavia kosti jedného zo svojich druhov,
ktoré už očistili mrchožrúty
a vybielilo slnko, no sú len tak pohodené
a slony s tým chcú niečo urobiť.*

*Ale čo vlastne? Samozrejme, nevedia
obnoviť majestátnosť slonieho tela
ani vytvoriť úhladnejšiu hromadu. Môžu však
zodvihnúť kosti chobotmi a rozhádzať ich
sem a tam. A presne to aj robia.*

*Rozhadzovanie kostí je ich rituál,
úmyselný a starodávny, potrebný.
Ich mohutnosť sa stáva stelesnením
veľkého smútku, hra ich chobotov
do toho vnáša vznešenosť a gráciu.*

*Kiež duše slonov, čo chcú rozlúštiť
anagram svojej vlastnej anatómie,
hlboko ponorené v lamentáciách,
vedú aj mňa, nech smutné myšlienky
nanovo skladám do nádejných vzorcov.*

Christopher Reid: *Rozhadzovanie kostí*

Leto 2019

Dôvody, prečo je dobré, že už nechodím s Jen

Nevie tancovať. Vôbec nemá rytmus. Kedysi sa mi to zdalo pôvabné, no len kým som nevidel, ako sa z nej smejú, a vtedy som sa hanbil, čo nerád priznávam.

Raz som mimochodom započul, ako môjmu bratancovi tínedžerovi, ktorý sa s ňou chcel porozprávať o prihláške na univerzitu, hovorí: „Skočme niekedy na kapučíno a hodíme slovko-dve.“

Všeobecne má zastarané názory na to, čo je lákavé, napríklad koktaily alebo oplieskať dvadsať libier na tanier *tagliatelle* v malej reštike.

Odmietá prísť na letisko o minútu skôr než deväťdesiat minút pred odletom.

Už ju nemusím presviedčať, že sa jej má páčiť, kde bývame.

Keď si šla večer zabehať, najprv prišla do obývačky, pretiahla sa pred telkou a spýtala sa: „Čo je to?“ Musel som jej vysvetliť, aký program pozerám, hoci vedela, čo je to, len chcela dať najavo, že kým ja sledujem *Pomoc, škrečkuje!* ona cvičí.

Veľmi často a hrdo rozprávala o tom, že pochádza z veľkej rodiny, akoby to bola jej zásluha, že má troch súrodencov.

Vždy sa vychvaľovala, že keby jej chceli udeliť Rad britského impéria, odmietla by ho, lebo má jasný ľavičiarsky postoj, ale keď som sa jej spýtal, prečo by jej ho mali udeliť, to nevedela.

Určite by nikdy neodmietla Rad britského impéria, keby jej ho chceli udeliť.

Trvalo jej hodinu, kým si ľahla do postele, bez ohľadu na to, kedy prišla domov, lebo vždy absolvovala sedem krokov starostlivosti o pleť, surfovala na stránkach internetových obchodov a počúvala podcasty. Aj keď jej niekedy zostalo len dvadsať minút do zvonenia budíka pred odchodom z domu.

Na stretnutia so mnou vždy meškala, ale do práce nemeškala nikdy.

Nevie šoférovať (aké detinské).

Nejako sa jej vždy podarilo nájsť súvislosť každého filmu, ktorý sme pozerali, s naším životom.

Jej neznesiteľná sestra Miranda vždy chodí na demonštrácie s tabuľami s nápismi ako DEJINY TO VIDIA a viem, že ma nenávidí, lebo vždy keď prišla na večeru, hovorila o „hetero belochoch“, bez ohľadu na to, akú tému sme preberali. A hovorila: „Mrzí ma to, Andy“, ale napokon ju to nemrzelo.

Jej kolegovia a kolegyně boli nudné, správali sa sektársky, vôbec neboli zábavní ani vtipní.

Vždy len hovorila o tom, že chce zažiť dobrodružstvo, no nikdy pre to nič neurobila. Chcela si vziať rok voľna na cestovanie, lebo nikdy si ho nevzala („na budúci rok“), chcela sa presťahovať do Paríža („nie je vhodný čas“), chcela sa dať

podstrihnúť („v práci by sa to nepáčilo“), chcela ísť na bláznivý večierok na tému sex pod holým nebom („keď mi prejde senná nádcha“).

Každý týždeň od svojich dvadsiatich deviatich rokov chodí na terapiu, ale nikdy mi nepovedala, o čom sa tam rozprávajú, a nezdalo sa mi, že by mala psychické problémy.

Bola priveľmi namotaná na psy, prihovárala sa im ako ľuďom.

Má nespôsobného otca.

Má divnú mamu.

Pochádza z rodiny, ktorá chodí na dlhé okružné prechádzky a hráva spoločenské hry.

Je na porazenie výrečná, v škole bola členkou debatného krúžku, čo znamená, že ani raz za takmer štyri roky som nevyhral hádku, hoci často som mal pravdu.

Vždy mi pílila uši, že si obhrýzam nechty na rukách, trhám si kožu na nohách, mám v nose aj v zadku chlpy a podobne, hoci ona sa stále piplala s kožtičkou na nechtovom lôžku.

Rozprávala v kine.

Tvárila sa, že nie je presvedčená, či chce deti, lebo jej záleží na planéte, ale myslím, že len nechcela mať deti so mnou.

Nikdy sa vážne nerozprávala o tom, že by sme mohli mať deti, hoci vedela, ako veľmi túžim byť otcom, ale niekedy v rozhovore s cudzími ľuďmi povedala: „Také meno chcem dať svojmu dieťaťu.“

Medzi tie mená patrili: Noah, Blue (?) a Zebedej.

Je snobka. Raz sa vyjadрила, že ľudia, ktorí majú na letisku cestou na letnú dovolenku klobúk, sú „sedláci“.

V múzeách vždy dlho postávala pri každom artefakte alebo obraze a pustila sa do mňa, keď som prebehol výstavu veľmi rýchlo.

Raz som videl, ako uznanlivo kývla pri pohľade na NEFRITOVÚ LYŽIČKU v Britskom múzeu.

Za takmer štyri roky, čo sme spolu chodili, som ju videl plakať iba pár ráz, a nebolo to pri rozchode.

Raz plakala, keď sme pozerali dokument o Joni Mitchellovej.

Zničila mi život.

Piatok 5. júla 2019

Na šnúre s bielizňou v maminej záhrade viseli pulóver a košeľa, akoby sa vo vetre držali za ruky. Stál som pri okne vo svojej izbe a sledoval som, ako sa ten obraz mení pri zmene smeru vetra. Pozeral som sa presne do 19.03, vtedy som zdvihol telefón a zavolať som žene, ktorú som miloval tri roky, desať mesiacov a dvadsaťdeväť dní a ktorá mi pred ôsmimi dňami a dvadsiatimi dvoma hodinami dala kopačky a zlomila mi srdce ako energická *piňata*.

Dohodli sme sa, že zavolám o siedmej, ale počkal som ešte tri minúty, aby som jej dal najavo, že už mi nerozkazuje. Vyhľadal som jej meno v mobile: Jen (Hammersmith). Zdalo sa nám to zábavné – moja životná partnerka zredukovaná na mestskú štvrť. Keď to stratilo ironický nádych, už to neznelo zábavne. Bol to jednoducho fakt. Chystal som sa zavolať Jen (Hammersmith), žene, s ktorou už zrejme nebudeme priateľia a žije v časti Londýna, do ktorej nikdy nezájdem.

„Haló?“

„Ahoj,“ hlas sa mi zlomil, zamékal ako gajdy. „Tu Andy.“

„Viem.“

„Už si vymazala moje meno?“

„Nie, prečo by som vymazala tvoje meno?“

„Neviem, len si povedala formálne ,haló‘, akoby si odpovedala zubárovi.“

„Nepovedala som ,haló‘, povedala som ,haló!“

„Nie, znelo to ako otázka, akoby si nevedela, kto volá.“

„Vedela som, že voláš ty. Dohodli sme sa na tejto hodine.“

„Len som si myslel, že keď volám neskôr, než sme plánovali...“

„Dohodli sme sa na siedmu,“ vyhlásila veselo. „A poznám tvoje číslo.“

„Prečo?“

„Lebo spočiatku som ho stále vymazávala, takže som sa ho nechtiac naučila naspamäť.“

Spomenul som si na náš rozhovor pár mesiacov po tom, čo sme spolu začali chodiť, krátko na to, čo sme si prvý raz povedali, že sa ľúbime. Priznala sa mi, že po každej mojej esemeske moje číslo vymazala, aby v mobile nevidela moje meno, a posadnuto nepremýšľala, kedy znova zavolám. Nechápal som, ako k tomu došlo. Chcel som sa tam vrátiť. Ako vo filmoch cestujú v čase? Urobil by som čokoľvek. Spadol z veľkej výšky. Zabil sa elektrickým prúdom. Vošiel do skrine a desať ráz sa otočil. Potlačil som vzlyk, znelo to ako štikútanie.

„Ach, Andy,“ povedala.

„Som v pohode.“ Znova to znelo ako gajdy. „Ako je u Mirandy?“

„Fajn. Malá spí v hostovskej izbe, ja spím na nafukovačke v obývačke, ale to nič.“

„Máš okolo seba tabule s nápismi ,Dejiny to vidia‘?“

„Nie, nemám,“ odvetila. Bol to náš oblúbený žartík, ktorý vyhasol spolu s naším vzťahom. Mohli sme tak žartovať, iba keď sme boli v partii; keď sme si boli tak blízko, že jej rodina mi pripadala ako moja rodina, hoci ma dohánjala do šialenstva. Ale ona teraz prekročila tú hranicu. Už nie som jej rodina, už nehráme za jeden tím. Som len muž z Midlandsu, s ktorým sa už zrejme nikdy nebude priateliť, lebo sa nepekne vyjadruje o jej sestre.

„Ako sa má mama?“ spýtala sa.

„Má sa dobre, nenávidí ťa, na zumbe plánujú tvoju smrť.“ Znova mrazivá pauza. „Samozrejme, zničilo ju to.“

„Môžem jej napísať list? A viac ju nebudem kontaktovať, sľubujem. Len sa s ňou chcem rozlúčiť.“

„To ju poteší. Zbožňuje ťa.“

„Nikdy som nepoznala mamu, ako je tá tvoja mama.“

„Zbožňujem ťa.“ Opäť ticho. Vyberiem z vrecka cigaretu, zapálím si.

„Fajčíš?“

„Áno.“

„Nefajči, Andy, veľmi si sa usiloval prestať.“

„To ťa nemusí trápiť,“ odbil som ju a dúfal som, že hovorím ako romantický zúfalec. Zašlukoval som a cítil som zvláštnu útechu, keď mi stiahlo pľúca.

„Aj ja som začala fajčiť. Možno si dám aj ja jednu.“ Počul som, ako sa prehrabáva v kabelke. „Zvláštne, že som tu a spím na dlážke. Fajčím a pijem, koľko sa mi žiada. S nikým sa nestretávam. Pripadá mi to ako na Vianoce.“

„Ako na Vianoce?“

„Áno, svet akoby jednoducho na chvíľu zastal.“ Nič som nepovedal. „Vieš, ako to myslím.“

„Nie veru, neviem. Mne to pripadá ako pravý opak Vianoc.“

„Čo je pravý opak Vianoc?“

„Neviem. Veľká noc? Najhoršie narodeniny v živote? Môj pohreb, ibaže som na ňom živý?“

„Andy, mohli by sme sa vyhnúť hystérii? Viem, je to pre teba hrozné, aj pre mňa je to hrozné. Ale ľudia sa podchvíľou rozchádzajú.“

„Prestaň tak hovoriť! Prestaň sa o rozchode vyjadrovať, akoby si robila prieskum verejnej mienky.“ Hrdosť mi bránila povedať, čo som chcel povedať, a to, že ľudia sa podchvíľou rozchádzajú, utešuje iba osobu, ktorá ukončila vzťah. Už toho druhého neľúbi a nechce sa cítiť previnilo – viem to, lebo som to aj sám povedal. Neuvedomoval som si, aké zbytočné je to pre človeka, ktorého niekto opustil.

„Terapeutka mi poradila, aby som tento týždeň urobila niečo, čo mi pomôže, a myslím, že to pomôže aj tebe.“

„Tvoja terapeutka navrhla, aby som napísal list svojmu egu, tak sory, ak netúžim počuť, čo ti teraz poradila.“

„Tak chceš to počuť, alebo nie?“

„Hovor.“

„Vravela, že na konci vzťahu je dobré napísať si zoznam dôvodov, prečo je dobré, že už spolu nechodíme.“

„Ja ten zoznam nemôžem napísať, lebo chcem, aby sme spolu chodili.“

„To sotva.“

„Veru chcem, po ničom inom netúžim.“

„Pokús sa napísať ten zoznam. Myslím, že ti to pomôže oddeliť fantáziu od reality, a podľa mňa hlboko vnútri vieš, že nám to nefungovalo.“

„Nemôžem uveriť, že hovoríš tak vedecky chladne,“ poznamenal som. „Nikdy som ťa nepočul takto rozprávať.“

„Len sa nám pokúšam pomôcť, obom, aby sme sa pohli ďalej.“

„Ako myslíš. Nemá zmysel ďalej to rozoberať.“ Nevedel som nájsť pri tom rozhovore pevnú pôdu pod nohami – prechádzal som od zúfalstva k ľahostajnosti. Chcem, aby vedela, ako veľmi ju ľúbim, a zároveň aby si myslela, že už mi na našom vzťahu nezáleží. Neviem, po akom výsledku som túžil. Škoda, že som si dal tri pívá. „Podľa mňa nám tieto telefonáty nepomáhajú.“

„Aj podľa mňa.“

„Možno by sme sa mali dohodnúť, že nejaký čas sa nebudeme rozprávať.“

„Ako chceš,“ odvetila.

„Chcem to.“

„No dobre,“ zhlboka zašľukovala. „Už si to povedal Avimu?“

„Nie.“

„Andy.“

„Poviem mu to, keď budem pripravený. Prosím ťa. Chcel by som mať aspoň slabé slovo pri tomto rozchode.“

„S kým sa rozprávaš?“

„Iba s tebou sa môžem rozprávať o tejto záležitosti.“ Hnevala ma jednoduchosť mojej lásky. „Prosím ťa, postaraj sa, aby mu to Jane nepovedala skôr než ja.“

„Prisahala, že mu to nepovie, ale už to dlho nemôže odkladať. Je to tvoj najlepší priateľ. Môže ti pomôcť, aby si sa s tým vyrovnal.“

„Tak to medzi nami nefunguje, Jen, ale ďakujem.“ Nastala pauza a čakal som, že ju vyplní. Nevyplnila ju. „Tak teda zbohom,“ povedal som unavene povzbudivo. „A keď sa budeme chcieť porozprávať o byte, stačí, ak si pošleme esemesku.“

„Áno, jasné,“ odvetila ticho. „Dávaj na seba pozor.“

„Lúbim ťa, Jen.“ Počul som, že zvažuje, či mi má povedať to isté, ale zrejme počula, ako jej terapeutka za chrptom hovorí čosi o vzájomnej závislosti a hraniciach.

„Maj sa,“ odvetila.

Zložil som.

Mama prišla s dvoma šálkami, cigaretu som vyhodil cez okno.

„Myslela som, že fajčíš, iba keď piješ,“ poznamenala, položila jednu šálku na môj nočný stolík a s druhou v ruke si sadla na kraj postele.

„Vypil som tri pívá, a to ešte nie je ani osem.“

„Za daných okolností je to v poriadku.“

Prisadol som si k nej, vzal som do ruky šálku, na ktorej bolo bordovým písmom courier new napísané *Fandím Aston Ville. Toto je jediný pohár, ktorý tento rok zísкам!*

„Ten čaj má marcipánovú príchuť.“

„Pridala som trochu amaretta,“ vysvetlila mama.

Objal som ju okolo pliec, a keď sa naklonila ku mne, privoňala k môjmu tričku.

„Cítiť zo mňa cigarety?“

„Áno,“ položila si tvár na moje plece. „Bože, toto je príjemné.“

„Jen ti chce napísať list. Povedal som, že môže. Dúfam, že nemáš nič proti tomu.“

„Mám Jen rada.“ Prikývla.

„Viac než mňa?“

Zauvažovala. „Trochu viac než teba. Kúpila mi pekné sviečky.“

„To je pravda.“

Vstala z postele, prešla k striebornomodrému prehrávaču, celému doškriabanému po rokoch používania. Vzala do ruky obal a vybrala cédečko.

„Vieš, môžeš tu zostať, dokedy chceš. Som rada, keď si tu.“

„Ďakujem, mami.“ Izbu zalial hrejivý príval sláčikov. „Čo si to pustila?“

„*In the Wee Small Hours*. To je najlepší album o rozchode, aký poznám.“ Znova si prisadla ku mne. „Počúvaj ho každý deň, kým ti nebude lepšie. Keď odišiel tvoj otec, ja som ho počúvala stále.“

Predstavil som si, že takto sa cítila mama, keď som bol celkom malý a nemohol som jej uvariť čaj, objať ju alebo pustiť jej cédečko. Potľapkala ma po chrbte a s námahou sa zdvihla, tak vstávala, odkedy dovŕšila šesťdesiatku. Okamžite ma utešil hlas Franka Sinatru, ktorý u nás znel vždy v decembri. Ten hlas vás presvedčí, že existuje aj iný svet – svet prepychu, elegancie, romantiky a sláčikových orchestrov.

„Cítim sa ako na Vianoce,“ povedal som.

„To je dobre!“ odvetila veselo a zatvorila za sebou dvere.

Prešiel som k oknu a pozeral som na šnúru s opratým šatstvom. Rukávy tancujú vo vzduchu, striedavo sa načahujú jeden za druhým. Odkedy odišla, všetko mi pripadá ako znamenie. Všetko akoby mi malo pomôcť pochopiť, čo sa deje.

Myslel som na náš prvý bozk na prahu dverí.

Myslel som na našu prvú hádku a poslednú hádku, aj na všetky hádky medzi nimi.

Myslel som na prvé narodeninové darčeky, ktoré sme si navzájom kúpili.

Myslel som na jej hornú peru a materské znamienko vedľa nej, na to, ako jej nos zmení tvar, keď sa pozrie iným smerom.

Myslel som na prvú noc, ktorú sme strávili v našom byte – ako som ju preniesol cez prah, izby boli prázdne, objednali sme si thajské jedlo, vypili veľa červeného vína, opito sme sa hádali, či je potrebný stojan na časopisy, potom sme sa so smiechom milovali na dlážke.

Myslel som na prvých šesť mesiacov, keď sme ležali v jednej posteli, ona zaspávala na mojej hrudi, ja som ju objímal a ráno sme sa prebudili v rovnakej polohe.

Myslel som na to, akú polohu sme zaujali v spánku, aby sme mali pohodlie. Chrbtami k sebe, zadky sa nám dotýkali.

Myslel som na to, ako som ju prvý raz rozosmial, a ten zvuk pre mňa navždy zostane najpríjemnejším zvukom na svete, lepším než smiech publika.

Myslel som na to, že ten smiech možno už nikdy nebudem počuť, nikdy jej nekúpim darček na narodeniny, nikdy nebudem hádať, akú donášku si chce objednať, nikdy nebudem počuť jej tajomstvá ani bozkávať lupene jej viečok.

Mobilom som odfotil ten pulóver a košeľu pre prípad, že by som zabudol, aký je to pocit byť milovaný. Zatiahol som závesy a ľahol som si do postele, v ktorej som spával od detských čias. A plakal som a plakal, a plakal a plakal.

Pondelok 27. júla 2015

Oslavy tridsiatych prvých narodenín dopadli lepšie než oslavy tridsiatky. V tridsiatke bolo priveľa symboliky. Symboly sú dobré v príbehu, ale zlé na párty. Keď sme oslavovali tridsiate prvé narodeniny, vedeli sme, na čom sme. Jedna opica do týždňa, vlnené pulóvre, domácke majstrovanie, čistiace prostriedky – to všetko patrilo k tridsiatim rokom.

Jane, frajerka môjho najlepšieho kamoša, oslavovala narodeniny. Chodili spolu dva roky, čakala prvé dieťa a ja som bol konečne oficiálne poverený nalievaním narodeninových drinkov. Bar bol v oblasti nikoho – bol to výsledok koordinácie miest, času a nákladov na stráženie detí dvadsiatich piatich ľudí. Tak skončíte na mieste, kde by sa nikto nikdy normálne spoločensky nestýkal.

„ANDY!“ zvolal Avi, keď som vošiel do baru, riedko zaľudneného klientmi, ktorých som nepoznal. „PRINÁŠA DOBRÚ NÁLADU, PRINÁŠA CIGY!“

„Si v poriadku, starec?“ spýtal som sa.

„Cigy! Cigy! Cigy!“ vykrikoval. Vybral som z vrecka na saku balíček marlboriek, všimol som si, že ženu po Aviho pravici mierne pobavilo jeho uvoľnené správanie po piatich pivách. „BRAT MÔJ!“ kričal mi do ucha, chytil mi tvár a pobozkal ma na líce. „Nehovoril som to? Na Andyho sa dá vždy spoľahnúť, že bude mať cigy.“ Schytil balíček a vybral cigaretu.

„Smiem sa ponúknuť?“ žena sa naťahla za balíčkom.

„Pokojne,“ usmial som sa. Mala džínsy, topánky na vysokých podpätkoch a kruhové náušnice. Blond vlasy po plecía

zastrčené na ušami. Nespomínal som si, či džínsy, vysoké podpätky a kruhové náušnice boli vždy mojou obľúbenou kombináciou na žene, alebo to bola obľúbená kombinácia len teraz, lebo ju mala ona.

„Ach, prepáčte,“ zvolal Avi, z úst mu razilo pivo. „Jen, toto je Andy, môj najlepši kamoš. Andy, toto je Jen, Janina najlepšia kamoška.“

„Ach, milé,“ poznamenal som bezvýznamne. „Odkiaľ sa poznáte?“

„Z univerzity.“

„Z OXFORDU!“ kričal Avi. „Oxfordskí debili!“

„Poznám túto náladu a viem, že čoskoro vyvrcholí,“ podotkol som. „Ak si nedáš pohár vody, do hodiny budeš v posteli.“

Avi zagúľal očami. „Andy je komik.“

Zdalo sa mi, že Jen to úprimne zaujalo. „Ach, nao...“

„Hej, čo je menej zábavné ako komik?“ pokračoval Avi.

Vzdychol som. „Neviem, čo je menej zábavné ako komik.“

„Trápny komik!“ Ukázal na mňa a plesol ma po hrudi.

„Geniálne,“ vyhlásil som s kamennou tvárou.

S cigaretou zamieril k dverám, Jen vstala, že pôjde za ním.

„Prinesiem ti drink?“ spýtal som sa jej.

Pozrela na svoj takmer prázdny pohár, zaváhala. „Ehm...“

„No tak,“ vyzval som ju.

„Dobre teda, vodku tonik, prosím. Ďakujem.“

Kým som čakal pri bare, podišla ku mne Jane s vystretými rukami.

„Všetko najlepšie!“ zaželel som jej.

„Prečo nemôže byť Avi takýto vysoký?“ Pritúlila sa mi k hrudi. „Si mi tak akurát.“

„Lebo Avi bude mať celý život hrivu. Nemôže mať všetko. To by ma len viac hnevalo.“

„To je pravda,“ odtiahla sa.